

רע"פ 1612/14 - אמןון קראוז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1612/14 - א'

כבד השופט ח' מלצר

לפני:

אמנון קראוז

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופטים: י' נעם, כ' מוסק ו-מ' בר-עם), ב-ע"פ 14277-08-13, מתאריך 26.1.2014; בקשה לMINI SINGOR; בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר;

ה המבקש: **בעצמו**

החלטה

1. לפניה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' הרכב השופטים: י' נעם, כ' מוסק ו-מ' בר-עם), ב-ע"פ 14277-08-13, מתאריך 26.1.2014, בגין נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של משפט השלום בירושלים ב-ת"פ 7796/08, שהופנה הן כנגד הכרעת הדין (שניתנה על ידי כב' השופט ר' פרידמן-פלדמן), והן כנגד גזר הדין, שניתן בתאריך 30.6.2013 על ידי כב' השופט ח' מאק-קלמנוביץ' (סג'נ').

בצד הבקשתה (המחזיקה כ-80 עדותים בכתב-יד, בלויי נספחים המחזיקים אף הם عشرות עדותים), אשר הוגשה על-ידי המבקש בעצמו, עתר המבקש גם לMINI SINGOR מטעם הסנגוריה הציבורית, וכן לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. בהחלטה מתאריך 3.3.2014 ביקשתי מהסנגוריה הציבורית להודיע על עמדתה באשר לייצוג המבקש במסגרת ההליך הנוכחי (לאחר שיוצג על ידי עורכי דין מטעמה בשתי הערכאות הקודמות), והיא השיבה (בתאריך

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

11.3.2014) כי היא מותירה את ההחלטה בדבר לשיקול דעת בית המשפט. כן הורתי במסגרת החלטתי הנ"ל על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבוקש במסגרת פסק דין של בית המשפט כאמור, וזאת עד להחלטה אחרת.

2. לאחר שענייני בבקשתו שלפני וכן בעמדתה של הסגנoriaה הציבורית, נחה דעתך כי אין מקום להורות על מינוי של סניגור ציבורי לבקשתך, שכן דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות, אף ללא צורך בקבלת תגבות המשיבה (ראו והשוו לעניין זה דברים שכתבתם לאחרונה בהחלטתי ב-רע"פ 8879/13 אברם נ' מדינת ישראל (16.1.2014), בפסקה 9 (להלן: עניין אברם), המתאיםים בשינויים המחייבים גם לעניין הבקשה דין).

אביא להלן, בנסיבות, את הנימוקים להחלטתי זו.

3. המבוקש הורשע בבית משפט השלום הנכבד, לאחר ניהול הליך הוכחות, בשש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות חמורות (UBEIRA לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977; להלן: חוק העונשין), בגין התנהלותו שתוארה בששה אישומים שונים שייחסו לו בכתב-האישום. בנוסף הורשע המבוקש גם בעבירות של זיווג מסמך במסיבות חמורות (לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין), ובמספר עבירות של שימוש מסוייך (לפי סעיף 420 לחוק העונשין), וזאת ביחס לחלק מהאישומים בכתב האישום.

4. המבוקש,olid 1949, שימש במשך שנים רבות כসוכן ביטוח והוא בעלם של סוכנות ביטוח. בהכרעת דין מפורטת ומונומקט קבוע בבית משפט השלום הנכבד כי במהלך שנות 2002, יצר המבוקש קשר עם לקוחותיו והציג להם לשפר את התשואה שהם מקבלים מהכיספי פוליסות הביטוח שלהם, תוך הצגת מצג שווה, שלפי הpolloסוט לא תיפגענה, ובמקרה של אירוע ביטוחי (תאונת מוות) הם יקבלו את מלא סכום הביטוח שנצבר לזכותם. בפועל, נטל המבוקש הלוואות על חשבון כספי הpolloסוט, ללא ידיעתם של המבוטחים ותוך זיווג חתימותיהם. בהמשך, העביר המבוקש, בדרכיהם שונים, את כספי הלוואות שנתקבלו לחשבון הפרטי, וממנו העביר למבוטחים כספים באופן הדרגתית, תוך שהוא יוצר מצג כוזב, לפיו מדובר בפירות ה"שדרוג" שהציג להם. בית משפט השלום הנכבדקבע כי הלוואות לא היו מודיעים לכך שמקור הכספי היה בהלוואות שנקלחו על חשבון הpolloסוט שלהם, וכי הכספי הביטוח שלם נפגע באופן משמעותי כתוצאה מכך. בקבועה כן העדיפה הערקה הדינונית הנכבדה את גרסאותיהם של המבוטחים - המתווננים, כמו-גם את עדויותיהם של נציגי חברת הביטוח "כלל", על פניה עדותו של המבוקש.

5. בגור הדין הדגיש בית משפט השלום הנכבד את חומרתן של העבירות שה מבוקש ביצע באופן מתוחכם, לאחר תכנון מראש, ותוך ניצול האמון שננתנו בו לקוחותיו. בית משפט השלום הנכבד ציין כי המתווננים אמנים קיבלו בחזרה את כספם, וpolloסוט הביטוח שלהם חזרו לעמוד בתוקף – ואולם הוסיף וקבע כי פוטנציאלי הנזק שהיה טמון בנסיבות של המבוקש היה רב, שכן אילו התרחש אירוע ביטוחי לפני חישפתה של הפרשה, היה הכספי הביטוח של המתווננים נזוק במידה ניכרת מן הסכום שהם היו זכאים לקבל אל מולו מעשי המרמה. קביעה אחרת זו התבססה, בין היתר, על דבריו של המבוקש עצמו הן בעדותו בבית המשפט והן בשימושו שנערך לו על ידי נציגי חברת הביטוח (ראו למשל: פסקה 26 להכרעת הדין וההפניות שם).

לאור האמור, ו邏יקולים של צורך בהרעתה הרבבים, מצא בית משפט השלום הנכבד ליתן משקל מוגבר
עמוד 2

לאינטראס הציבורי בענישה, בדרך של מאסר בפועל. יחד עם זאת, לעניין משך המאסר התחשב בית משפט השלום הנכבד בנסיבותו האישיות של המבוקש, כפי שהשתקפו, בין היתר, מתסקרים שירות מבחן שהוגש בענינו, וכן בחלווף הזמן מעט חישפות של העבירות. לאחר שkeit מכך השיקולים הרלבנטיים השית בית משפט השלום הנכבד על המבוקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך תשעה חודשים, מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ש"ח. כן חוויב המבוקש בפיצוי כל אחד מהמתלוננים בסכום של 3,000 ש"ח (זהיינו: 18,000 ש"ח, בסה"כ).

6. בית המשפט המחויז הנכבד בחרן, אף הוא, את טענותיו של המבוקש ואת השגותיו כנגד פסק דיןו של בית משפט השלום הנכבד (אשר אותן שטח המבוקש הן על פני הودעת ערעור ארוכה שהגיע בעצמו לבית המשפט, הן על פני נימוקי ערעור שהגיע מטעמו סנגורי ציבורי שמנוה לו, הן בדיון שנערך בפנוי, והן בסיטוכמים שליליים שהגיעו שלא באמצעות בא-כוcho) – ודחה את ערעורו של המבוקש על שני חלקיו. נמצא כי הרשעה בכל אחד מהאישומים הتبessa על בינה מוקפדת של הראיות והעדפת גרסאותיהם של המתלוננים על פני זו של המבוקש, וכי עניינו של המבוקש איננו נמנה על אותן מקרים חריגים שבהם ההחלטה בקיומה של הצדקה להתערבות ערaca הערעור במקריםיים עובדיתיים שנקבעו על ידי הערקה הדינונית, על יסוד התרשםותה מהעדים שהופיעו בפניה (ראו למשל: ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד (4) 646, 632 (2000)). עוד נמצא בית המשפט המחויז הנכבד כי בהתחשב בחומרתן של העבירות שביצע המבוקש – העונש שהושת עליו מażן בצורה הולמת ורואיה בין מכלול שיקולי העונשה לחומרה ולколоוא, ואין מקום להתערב בו.

7. חרב ניסינו של המבוקש לערשות על הבקשה אדרת עקרונית – לא מצאתי כי הבקשה שלפני מעוררת שאלת בעלת חשיבות משפטית, או ציבורית, החורגת מעניינים של הצדדים היישרים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד ל(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שבב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)). בנוסף, לא מצאתי כי מתגלגה כאן אי-צדק בולט, או כי מתעורר חשש שנגרם למבוקש עייפות-דין (עינוי: רע"פ 2222/13 חיהיאשוili נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). זאת ועוד – אחרת. עיקר עניינה של הבקשה שלפני הוא בחומרת העונש שהושת על המבוקש בנסיבות המקירה הקונקרטי ובהתחשב בנסיבותו האישיות. הלכה פסוקה היא כי בבקשתו מסווג זה רשות ערעור תינתן רק במקרים נידירים במיוחד, שבهم ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות העונשה (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)). איני סבור כי זהה הוא המקירה שלפני ולא מצאתי מקום להתערבות בעונש שהושת על המבוקש (ראו והשוו: רע"פ 262/14 נאשף נ' מדינת ישראל (22.1.2014); עניין אברהם).

8. הבקשה למתן רשות ערעור נדחתת, איפוא. הכו הארעי לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבוקש – יפקע בתאריך 31.3.2014, וזהת על מנת לאפשר למבוקש זמן להתארגנות לכינסה למאסר.

9. המבוקש יתיצב, איפוא, לתחילת ריצוי עונש המאסר בפועל שהושת עליו בתאריך 31.3.2014 עד השעה 9:00, ב-בימ"ר ניצן, או במקום אחר שיקבע על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כאשר ברשותו תעוזת זהות, או דרכו. על המבוקש לתקן את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחן ומין של שירות בתי הסוהר. טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, י' באדר ב התשע"ד (12.3.2014).

